

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
liekehtivä pikari

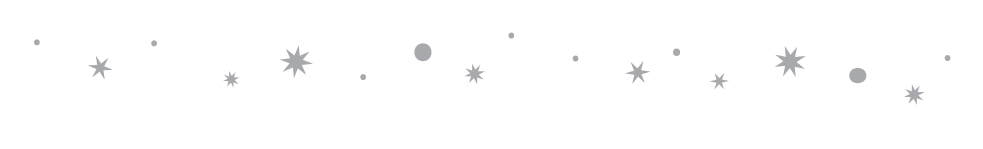
TAMMI

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
ja
liekehtivä pikari

Suomentanut Jaana Kapari

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Harry Potter and the Goblet of Fire*
ilmestyi vuonna 2000 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © J. K. Rowling, 2000

Kannen kuvat: Jonny Duddle © Bloomsbury Publishing Plc 2014

Kartta: Tomislav Tomic © J. K. Rowling 2014

Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

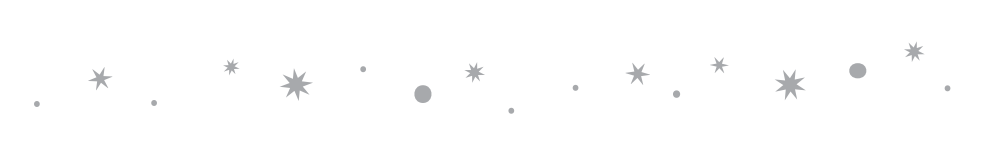
Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names and related indicia are

TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved

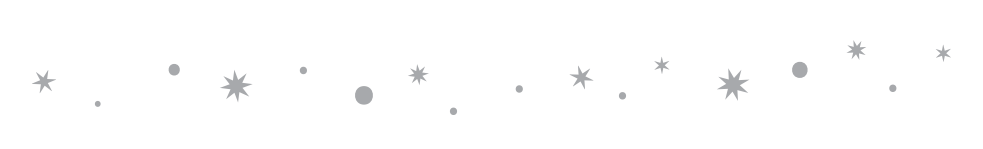
Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0185-6

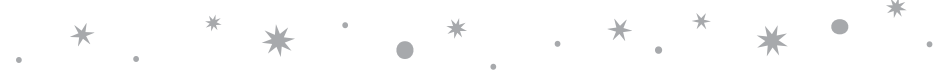
*Peter Rowlingille,
herra Ridleyyn muistoksi
ja Susan Sladdenille,
joka auttoi Harryn ulos komerosta*

SISÄLLYS

<i>Ensimmäinen luku</i> VALEDRON TALO	7
<i>Toinen luku</i> ARPI	22
<i>Kolmas luku</i> KUTSU	33
<i>Neljäs luku</i> KOTIKOLOSSA TAAS	46
<i>Viides luku</i> WEASLEYN WELHOWITSIT	58
<i>Kuudes luku</i> PORTTIAVAIN	73
<i>Seitsemäs luku</i> BAGMAN JA KYRYRY	83
<i>Kahdeksas luku</i> HUISPAUKSEN MAAILMANMESTARUUSOTTELU	104
<i>Yhdeksäs luku</i> PIMEÄN PIIRTO	127
<i>Kymmenes luku</i> MYLLÄKKÄ MINISTERIÖSSÄ	156

<i>Yhdestoista luku</i> TYLYPAHKAN PIKAJUNASSA	169
<i>Kahdestoista luku</i> KOLMIVELHOTURNAJAISET	182
<i>Kolmastoista luku</i> VILLISILMÄ VAUHKOMIELI	204
<i>Neljästoista luku</i> ANTEEKSIANTAMATTOMAT KIROUKSET	221
<i>Viidestoista luku</i> BEAUXBATONS JA DURMSTRANG	242
<i>Kuudestoista luku</i> LIEKEHTIVÄ PIKARI	263
<i>Seitsemästoista luku</i> NELJÄ OTTELIJAA	287
<i>Kahdeksastoista luku</i> TAIKASAUVOJEN PUNNITUS	304
<i>Yhdeksästoista luku</i> UNKARILAINEN SARVIPYRSTÖ	331
<i>Kahdeskymmenes luku</i> ENSIMMÄINEN KOETUS	356
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku</i> KOTITONTTUJEN VAPAUTUSRINTAMA	384

Kahdeskymmenestoinen luku ODOTTAMATON KOETUS	407
Kahdeskymmeneskolmas luku JOULUTANSSIAISET	426
Kahdeskymmenesneljäs luku RITA LUODIKON JYMYJUTTU	458
Kahdeskymmenesviides luku KULTAMUNA JA TAIKASILMÄ	483
Kahdeskymmeneskuudes luku TOINEN KOETUS	505
Kahdeskymmenesseitsemäs luku ANTURAJALAN PALUU	536
Kahdeskymmeneskahdeksas luku KYYRYN HULLUUS	563
Kahdeskymmenesyhdeksäs luku UNI	593
Kolmaskymmenes luku AJATUSEULA	611
Kolmaskymmenesensimmäinen luku KOLMAS KOETUS	636
Kolmaskymmenestoinen luku LIHA, VERI JA LUU	667

– *Ensimmäinen luku* –

VALEDRON TALO

Pikkuhirttivaaran kylässä sitä sanottiin yhä Valedron taloksi, vaikei Valedron perhe ollut enää vuosikausiin asunut siellä. Talo seisoi mäellä muun kylän yläpuolella; osa sen ikkunoista oli laudoitettu umpeen, katosta puuttui tiiliä ja julkisivussa rönsyili kuriton muratti. Tuo aikoinaan niin komea maakartano, seudun ylivoimaisesti suurin ja mahtavin rakennus, oli rappeutunut surkeaksi autiotaloksi.

Pikkuhirttivaaralaiset kammosivat taloa yksissä tuumin. Siinä oli puoli vuosisataa sitten tapahtunut jotain outoa ja hirvittävää, jotain mistä vanhemmat kyläläiset yhä kernaasti puhuivat silloin kun juorunaiheet olivat vähissä. Tarinaa oli vatvottu niin monta kertaa ja sitä oli paranneltu niin monin paikoin, ettei kukaan enää tarkalleen tiennyt, mikä oli totta. Tarinan kaikki versiot kuitenkin alkoivat samoin: kauniin kesäpäivän sarastaessa viisikymmentä vuotta sitten, silloin kun Valedron talo oli hyvin hoidettu ja mahtava, palvelustyttö meni olohuoneeseen ja löysi kaikki kolme Valedroa kuolleina.

Tyttö juoksi kirkuen alas kylään ja herätti juostessaan niin paljon väkeä kuin pystyi. ”Lojuivat siellä silmät selkosellaan! Kylminä kuin jää! Päivällispukeissaan vielä!”

Paikalle kutsuttiin poliisi, ja koko Pikkuhirttivaaran kylä kihisi tyrmistynyttä uteliaisuutta ja huonosti peiteltyä intoa. Surua Valedrojen tähden ei viitsitty edes teeskennellä, sillä kukaan ei ollut pitänyt heistä. Herra ja rouva Valedro olivat rikkaita ja koppavia hienostelijoita, ja heidän aikuinen poikansa Tom oli vielä pahempi. Kyläläisiä kiinnosti vain murhaajan henkilöllisyys – olihan selvää, ettei kolme ilmeisen tervettä ihmistä voinut samana yönä heittää henkeään luonnollisista syistä.

Kylän pubissa, jonka nimi oli Hirtetty mies, kävi sinä iltana kauppa kuin siimaa; koko kylä oli tullut keskustelemaan murhista. Ja kyllä heidän oli kannattanutkin poistua kotiliesien lämmöstä, sillä pian heidän keskuuteensa pelmahti Valedrojen keittäjä, joka ilmoitti äkkinäisesti hiljentyneelle väelle, että juuri äsken oli pidätetty mies nimeltä Frank Bryce.

”Frank!” huudahti moni. ”Ei ikinä!”

Frank Bryce oli Valedrojen puutarhuri. Hän asui mökinrähjässä Valedron talon tiluksilla. Frank oli palannut sodasta jäykkäpolvisena ja väenpaljouksia ja kovia ääniä inhoavana ja työskennellyt siitä pitäen Valedrojen palveluksessa.

Ihmiset säntäsivät ostamaan keittäjälle juotavaa ja kuuntelemaan lisää yksityiskohtia.

”Minusta hän on aina ollut omituinen”, keittäjä tilitti utelaille kyläläisille juotuaan neljännekin sherryn. ”Töykeä mies. Minä totta vie ehdotin teekupposta niin kerran kuin sadannenkin. Vaan eipä mies huolinut seurasta, ei.”

”Niin mutta”, sanoi muuan nainen baaritiskiltä, ”Frank kärsi sodassa kovasti, ja hän pitää hiljaiselosta. Eihän sen takia –”

”No kenellä muulla oli avain takaoveen?” keittäjä äyskäisi. ”Vara-avain on riippunut puutarhurin mökissä niin kauan kuin muistan! Kukaan ei viime yönä murtautunut ovesta sisään! Yhtään ikkunaa ei rikottu! Frankin ei tarvinnut kuin hiipiä isoon taloon silloin kun me muut nukuimme...”

Kyläläiset vaihtoivat synkkiä katseita.

”Minusta hän on aina näyttänyt jotenkin häijyltä”, murahti muuan mies baaritiskiltä.

”Sota muutti hänet omituiseksi, jos minulta kysytään”, tuumasi pubin isäntä.

”Minähän sanoin, ettei Frankin kanssa parane hankkiutua huonoihin väleihin, enkös sanonutkin, Dot?” touhotti eräs nainen nurkassa.

”Kauhean kiivas luonne”, Dot myönsi ja nyökytteli painokkaasti päätään. ”Muistan silloin kun hän oli lapsi...”

Seuraavana aamuna lähes jokainen pikkuhirttivaaralainen jo uskoi, että Frank Bryce oli surmannut Valedrot.

Mutta naapurikaupungissa Isohirttivaarassa, sen pimeällä ja siivottomalla poliisiasemalla, Frank vakuutti sitkeästi syyttömyyttään ja väitti ettei ollut Valedrojen kuolinpäivänä nähnyt talon tienoilla muita ihmisiä kuin tummatukkaisen kalpean teinipojan. Kukaan muu kyläläinen ei ollut nähnyt sellaista poikaa, ja poliisit uskoivatkin että Frank oli keksinyt hänet itse.

Sitten, juuri kun Frankin tilanne alkoi näyttää todella tukalalta, raportit Valedrojen ruumiista saapuivat asemalle ja muuttivat kaiken.

Kummallisempia raportteja eivät poliisit olleet koskaan lukeneet. Ryhmä lääkäreitä oli tutkinut ruumiit ja tullut siihen tulokseen, ettei ketään Valedroista ollut myrkytetty,

puukotettu, ammuttu, kuristettu, tukehdutettu eikä (lääkärin käsityksen mukaan) muutenkaan vahingoitettu. Itse asiassa, lääkärit jatkoivat selvästi ymmällään, Valedrot näyttivät olevan täysissä ruumiin voimissa – paitsi että olivat kuolleita. Lääkärit huomauttivat (ikään kuin olisivat päättäneet että jokin vaurio ruumiista on pakko löytyä) että jokaisen Valedron kasvoilla oli kauhistunut ilme – mutta kuten turhautunut poliisi sanoi, onko koskaan kuultu kolmen ihmisen säikähtäneen kuoliaaksi yhtaikaa?

Koska mikään ei todistanut, että Valedrot olisi murhattu, poliisin oli päästettävä Frank vapaaksi. Valedrot haudattiin Pikkuhirttivaaran hautausmaalle ja heidän hautansa herättivät jonkin aikaa uteliaisuutta. Epäilysten varjostama Frank Bryce palasi kaikkien hämmästykseksi mökkiinsä Valedron talon maille.

”Omasta puolestani uskon, että hän heidät tappoi, sanoi poliisi mitä sanoi”, totesi Dot Hirtetyssä miehessä. ”Ja jos hän olisi kunnan mies, hän häipyisi täältä, kun kerran tietää että täällä tiedetään että hän sen teki.”

Mutta Frank ei häipynyt. Hän jäi hoitamaan puutarhaa seuraavan taloon muuttaneen perheen palveluksessa, ja koh-ta sitä seuraavan – sillä kumpikaan perhe ei viihtynyt Valedron talossa kauan. Oli kenties osin Frankin syytä, että omistajille tuli inhottava olo talossa, joka sitten asumattomana alkoi rapistua.

Valedron talon uusi omistaja oli varakas mies, joka ei asunut talossa eikä muutenkaan käyttänyt sitä mihinkään; kylällä supistiin että mies omisti talon ”verotussyistä”, vaikkei kenellekään ollut aivan selvinty, mitä ne mahtoivat olla.

Varakas omistaja kuitenkin maksoi edelleen Frankille puutarhanhoidosta. Frankin seitsemäskymmenesseitsemäs syntymäpäivä lähestyi. Hän oli melkein kuuro ja hänen huono polvensa oli jäykistynyt entisestään, mutta silti hänen saattoi kauniilla ilmalla nähdä puuhailevan kukkapenkkiensä tienoilla, vaikka rikkaruohot alkoivatkin hiljalleen viedä voiton.

Eivätkä rikkaruohot olleet Frankin ainoa vastus. Kylän pojat olivat ottaneet tavakseen viskellä kiviä Valedron talon ikkunoihin. He pyöräilivät nurmikoilla, joiden tasoittamiseksi Frank näki paljon vaivaa. Kerran tai pari he olivat murtautuneet taloon rehvastellakseen rohkeudellaan. He tiesivät että Frank oli kiintynyt taloon ja pihaan, ja heistä oli hupaisaa kun Frank nilkutti puutarhan poikki, heristi keppiään ja rähjäsi käheällä äänellään. Frank puolestaan uskoj poikien kiusaavan häntä siksi, että he vanhempiansa ja isovanhempiansa tavoin pitivät häntä murhamiehenä. Niinpä kun Frank eräänä elokuun yönä heräsi ja näki vanhassa talossa jotain sangen omituista, hän luuli että pojat vain olivat menneet askelta pidemmäs yrityksissään rangaista häntä.

Huono jalka herätti Frankin – se oli kipeämpi kuin koskaan ennen hänen vanhoilla päivillään. Frank nousi ylös ja ontui alas keittiöön tarkoituksenaan täyttää kuumavesipullo ja helpottaa sillä polven jäykkyyttä. Kun hän seisoi tiskipöydän ääressä täyttämässä vesipannua, hän katsoi Valedron taloon ja näki valon loimottavan sen yläkerran ikkunoissa. Frank arvasi oitis mitä oli tekeillä. Pojat olivat taas murtautuneet taloon ja valon lepatuksesta päätellen syyttäneet sinne nuotion.

Frankilla ei ollut puhelinta, eikä hän sitä paitsi ollut lainkaan luottanut poliisiin enää sen jälkeen kun Valedrot kuoli-

vat ja hänet pidätettiin kuulusteltavaksi. Nyt hän laski pannun heti kädestään, riensi yläkertaan niin lujaa kuin huonolla jalallaan pääsi, palasi pian keittiöön täysissä pukeissa ja nappasi vanhan ruosteisen avaimen koukusta oven vierestä. Hän otti vielä kävelykeppinsä, joka oli nojallaan seinää vasten, ja lähti yöhön.

Valedron talon etuovessa ei näkynyt murtojälkiä, eikä näkynyt ikkunoissakaan. Frank nilkutti talon taakse ja tuli ovelle, jonka muratti oli peittänyt melkein kokonaan, kaivoi vanhan avaimen esiin, työnsi sen lukkoon ja avasi oven äänettömästi.

Frank astui avaraan keittiöön. Hän ei ollut käynyt siellä vuosikausiin, mutta muisti yhä säkkipimeässäkin, missä oli ovi aulaan, ja lähestyi nyt ovea käsikopelolla, sieraimet tullaan lahon hajua ja korvat höröllään kuunnellen, josko yläkerrasta kuuluisi puhetta tai askelten ääniä. Hän tuli eteisaulaan, jossa oli hitusen valoisampaa, koska siellä oli suuret moniruutuiset ikkunat molemmin puolin etuovea, ja lähti kiipeämään yläkertaan kiitollisena pölystä, jota oli kivisissä portaissa niin paksu kerros että hänen askeltensa ja keppinsä äänet vaimenivat.

Ylätasanteella Frank kääntyi oikealle ja näki heti, missä kutsumattomat vieraat olivat: käytävän päässä oli ovi rakosellaan ja raosta paistoi lepattava valo, joka loi pitkän kullanvärisen juovan mustalle lattialle. Frank hivuttautui yhä lähemmäs ja puristi koko ajan tiukasti kävelykeppiään. Muuttaman jalan päässä ovesta hän saattoi nähdä kapean kaistaleen huonetta.

Hän näki nyt, että tuli oli sytytetty takkaan. Se hämmästytti häntä. Hän pysähtyi ja kuunteli keskittyneesti, sillä

huoneessa puhui joku mies aralla ja pelokkaalla äänellä.

”Pullossa on vielä vähän, herrani, jos sinulla on edelleen nälkä.”

”Myöhemmin”, sanoi toinen ääni. Sekin oli miehen ääni – mutta oudon kimeä ja kylmä kuin äkisti puhaltava hyinen viima. Jokin tuossa äänessä nosti Frankin harvat niskahaivemet pystyyn. ”Matohäntä, siirrä minut lähemmäs takkaa.”

Frank käänsi oikean korvansa oveen päin – hän kuuli sillä paremmin. Kuului kalahdus kun pullo laskettiin kovalle pinnalle ja sitten kumeasti riipivä ääni kun raskasta tuolia raahattiin lattiaa myöten. Frank näki vilaukselta pienen miehen, joka oli selin oveen ja työnsi tuolia uuteen paikkaan. Miehellä oli yllään pitkä musta viitta ja hänen takaraivossaan paistoi kalju laikku. Kohta hän katosi taas näkyvistä.

”Missä Nagini on?” kylmä ääni kysyi.

”En – en tiedä, herrani”, ensiksi kuulunut ääni vastasi hermostuneesti. ”Se lähti kai tutkimaan taloa...”

”Saat lypsää sen ennen kuin käymme lepäämään”, toinen ääni sanoi. ”Minä tarvitsen yöllä ravintoa. Matka uuvutti minut.”

Frank kurtisti kulmiaan, kallisti paremman korvansa vielä lähemmäs ovea ja yritti kuunnella hyvin tarkasti. Ensin oli hiljaista ja sitten Matohännäksi kutsuttu mies puhui taas.

”Herrani, saanko kysyä, kauanko me viivymme täällä?”

”Viikon”, kylmä ääni sanoi. ”Ehkä kauemminkin. Paikka on kohtuullisen viihtyisä eikä suunnitelmaa voi vielä toteuttaa. Olisi typerää toimia ennen kuin huispauksen maailmanmestaruuskisat on pelattu.”

Frank kaivoi korvaansa kyhmyisellä sormellaan. Johtui tietysti korvavaikusta, että hän oli kuullut puhuttavan ”huis-

pauksesta”, sillä eihän semmoista sanaa ollut olemassakaan.

”Hu-huispauksen maailmanmestaruuskisat, herrani?” Matohäntä sanoi. (Frank kaivoi korvaansa entistä ponnekkaammin.) ”Anteeksi nyt, mutta – minä en ymmärrä – miksi meidän täytyy odottaa, että huispauksen maailmanmestaruuskisat pelataan ensin?”

”Siksi, hölmö, että parastaikaa maahan virtaa velhoja kaikkialta maailmasta ja joka ainoa taikaministeriön touhottaja on varuillaan ja vahtii kaikkea vähänkin poikkeuksellista ja tarkistaa vähintään kahteen kertaan joka iikan henkilöllisyyden. Siellä on riivatun tiukat turvatoimet, etteivät jästit vain huomaa mitään. Niinpä me odotamme.”

Frank ei enää yrittänyt puhdistaa korvaansa. Hän oli kuullut selvästi, että mies puhui ”taikaministeriöstä”, ”velhoista” ja ”jästeistä”. Sellaiset sanat tarkoittivat tietysti jostain vallan muuta, eikä Frank keksinyt kuin kahdenlaisia ihmisiä, jotka puhuvat salakieltä – vakoojat ja rikolliset. Frank puristi kävelykeppiään entistäkin tiukemmin ja kuunteli vieläkin tarkemmin.

”Lordi pitää siis yhä kiinni päätöksestään?” Matohäntä sanoi hiljaa.

”Totta kai minä pidän kiinni päätöksestäni.” Kylmän äänen sävy oli uhkaava.

Seurasi lyhyt tauko – sitten Matohäntä sylki sanoja suustaan hätäisesti aivan kuin olisi pakottanut itsensä lausumaan ne niin kauan kuin vielä uskalsi.

”Sen voisi tehdä ilman Harry Potteria, herrani.”

Taas tauko, pitempi tauko, ja sitten –

”Ilman Harry Potteria?” toinen ääni hönkäisi pehmeästi.
”Vai niin...”

”Herrani, en sano tätä siksi että välittäisin pojasta!” Matohäntä korotti kitisevää ääntään. ”Poika on minulle yhden-tekevä, aivan yhdentekevä! Ajattelin vain, että jos käytämme jotakuta muuta noitaa tai velhoa – ketä tahansa – koko juttu voidaan tehdä kovin paljon nopeammin! Jos sallit että jätän sinut hetkeksi yksin – tiedät että osaan naamioitua hyvin – voin palata tänne jo kahden päivän kuluttua ja tuoda tullessani sopivan ihmisen –”

”Voisin käyttää toistakin velhoa”, toinen ääni hymisi, ”pitää paikkansa...”

”Se olisi järkevää”, sanoi Matohäntä ja kuulosti nyt perin pohjin huojentuneelta, ”Harry Potteriin on vaikea kajota, koska häntä suojellaan niin hyvin –”

”Ja sinä siis tarjoudut noutamaan minulle korvikkeen? Mitenköhän on... ehkäpä sinä alat väsyä hoivaamaan minua, Matohäntä? Mahtaako tämä ehdotus suunnitelmasta luopumisesta olla vain kurja yritys hylätä minut?”

”Herrani! Minä – minä en halua jättää sinua, en ollenkaan –”

”Älä valehtele!” toinen ääni sihahti. ”Minä huomaan sen! Sinua kaduttaa, että lainkaan palasit minun luokseni. Minä inhotan sinua. Minä näen miten kavahdat kun katsot minua, tunnen miten säpsähdät kun kosketat minua...”

”En! Omistaudun sinulle, herrani –”

”Sinä omistaudut vain raukkamaisuuttasi. Et olisi täällä, jos voisit mennä muualle. Miten minä muka eläisin ilman sinua, kun minun on saatava ravintoa muutaman tunnin välein? Kuka lypsäisi Naginin?”

”Mutta sinä vaikutat jo paljon vahvemmalta, herrani –”

”Valehtelet”, toinen ääni hönkäisi. ”Minä en ole yhtään

vahvempi, ja parikin päivää riittäisi riistämään minulta sen heiveröisen terveyden, jonka olen saavuttanut sinun kömpelössä hoidossasi. Vaiti!”

Matohäntä, joka oli sopertanut jotain sekavaa, vaikeni heti. Hetkeen Frank ei kuullut muuta kuin tulen rätinän. Sitteen toinen mies puhui taas, kuiskasi melkein kuin sihisten.

”Minulla on syyntä käyttää poikaa, niin kuin olen jo selittänyt sinulle, enkä siis huoli muita. Olen odottanut kolmeitoista vuotta. Muutama lisäkuukausi ei tunnu missään. Ja vaikka poikaa suojellaankin tarkoin, uskon että suunnitelmani toimii. Tarvitaan vain hieman rohkeutta sinulta, Matohäntä – rohkeutta jonka löydät kyllä, jollet tahdo tuntea lordi Voldemortin vihan täyttä voimaa –”

”Herrani, minun on pakko puhua!” Matohäntä sanoi häntäntyneellä äänellä. ”Koko matkan tänne minä kävin suunnitelmaa läpi päässäni – Bertha Jorkinsin katoaminen ei pysy kauan pimennossa, ja jos me jatkamme, jos minä kiroan –”

”Jos?” kuiskasi toinen ääni. ”Jos? Jos sinä seuraat suunnitelmaa, Matohäntä, ministeriössä ei edes aavisteta että joku muukin on kadonnut. Sinä teet osuutesi hiljaa, hössöttämättä; kunpa voisinkin tehdä sen itse, mutta nykyisessä tilassani... voi Matohäntä, enää on yksi este raivattava, niin tie Harry Potterin luo on auki. Minä en pyydä sinua toimimaan yksin. Siinä vaiheessa on uskollinen palvelijaniakin jo liittynyt takaisin seuraamme.”

”Minä olen uskollinen palvelijasi”, Matohäntä sanoi äännessään hiukan loukkaantunut sävy.

”Minä tarvitsen jonkun jolla on aivot, jonkun joka ei ole milloinkaan horjahtanut uskollisuudessaan, etkä sinä ikävä kyllä täytä kumpaakaan edellytystä.”

”Minä löysin sinut”, Matohäntä sanoi ja nyt hänen äänensä oli jo selvästi loukkaantunut. ”Minähän sinut löysin. Minä toin sinulle Bertha Jorkinsin.”

”Pitää paikkansa”, sanoi toinen mies huvittuneena. ”Selasta neronleimausta en olisi osannut odottaa sinulta – vaikka jos totta puhutaan, niin ethän sinä tiennyt, miten hyödyllinen hän on, silloin kun sieppasit hänet?”

”Minä – minä ajattelin että hänestä voisi olla hyötyä, herrani –”

”Valehtelet”, toinen sanoi taas ja nyt ääni oli selvästi julman huvittunut. ”En kuitenkaan kiistä sitä, että hänen tietonsa olivat korvaamattomat. Ilman niitä en olisi millään voinut laatia suunnitelmaamme, ja siitä sinä vielä saat palkintosi, Matohäntä. Minä sallin sinun suorittaa puolestani erään tähdellisen tehtävän, erään tehtävän jonka suorittamisesta moni kannattajani antaisi oikean kätensä...”

”N-niinkö, herrani? Minkä – ?” Matohäntä kuulosti taas kauhistuneelta.

”Ah, Matohäntä, et kai halua että pilaan yllätyksen? Sinun vuorosi koittaa aivan lopussa... mutta vakuutan, että saat kunnian olla aivan yhtä suureksi hyödyksi kuin Bertha Jorkins.”

”Sinä... sinä...” Matohännän ääni kuulosti äkkiä käheältä, aivan kuin hänen suunsa olisi ollut rutikuiva. ”Sinä... aiot... tappa... minutkin?”

”Matohäntä, Matohäntä”, kylmä ääni sanoi silkkisesti, ”miksi minä tappaisin sinut? Bertha Jorkinsin minä tapoin, koska minun oli pakko. Hänestä ei ollut mihinkään, kun olin kyselyni kysellyt, hän oli aivan käyttökelvoton. Kiusallisia kysymyksiä olisi väkisinkin tehty, jos hän olisi palannut

ministeriöön ja kertonut, että tapasi sinut lomallaan. Kuolleeksi oletetun velhon olisi parempi jättää törmäilemättä taikaministeriön noitiin tienposken majataloissa...”

Matohäntä mumisi jotakin niin hiljaa, ettei Frank kuulut sitä, mutta toinen mies alkoi nauraa – kolkon ilotonta naurua, yhtä kylmää kuin miehen puhe.

”*Olisimme voineet muunnella hänen muistiaan?* Mutta vahva velhohan voi murtaa muistiloitsut, kuten itse todistin kun jututin häntä. Olisi loukkaus hänen *muistiaan* kohtaan, jos emme käyttäisikään tietoja, jotka nyhdin hänestä.”

Oven takana seisova Frank havaitsi yhtäkkiä, että hänen kävelykeppiä puristava kätensä oli hiestä märkä. Kylmä-ääninen mies oli tappanut jonkun. Mies puhui siitä ilman vähintäkään katumusta – huvittuneena. Mies oli vaarallinen – mielipuoli. Ja suunnitteli lisää murhia – tuo poika, Harry Potter, kuka hän olikin – oli vaarassa –

Frank tiesi mitä hänen oli tehtävä. Nyt jos koskaan oli puhuttava poliisille. Hän päätti hiipiä ulos talosta ja suunnistaa suorinta reittiä kylän puhelinkioskille... mutta kylmä ääni puhui taas ja Frank pysyi aloillaan, jähmettyi niille sijoilleen ja pinnisti kuulonsa äärimmilleen.

”Enää yksi kirous... uskollinen palvelijani Tylypahkassa... Harry Potter on melkein minun, Matohäntä. Se on päätetty. Siitä ei enää kiistellä. Mutta vaiti... taidan kuulla Naginin...”

Ja miehen ääni muuttui. Frank ei ollut milloinkaan kuulut sellaista ääntelyä: mies sihisi ja syljeksi vetämättä lainkaan henkeä. Frank arveli miehen saaneen jonkinlaisen taukohtauksen.

Ja sitten Frank kuuli jonkin liikkuvan pimeässä käytävässä takanaan. Hän kääntyi katsomaan ja lamaantui pelosta.

Jokin luikersi häntä kohti käytävän pimeällä lattialla, ja kun se lähestyi takkatulesta lankeavaa valokaistaletta, hän tajusi kauhuissaan että se oli jättiläiskäärme, ainakin kahdentoista jalan mittainen käärme. Frank kivettyi paikoilleen ja tuijotti kammoten, kun käärmeen kiemurteleva ruumis teki leveän, mutkittelleen jäljen lattiaa peittävään paksuun tomuun ja luikersi yhä lähemmäs – mitä hän saattoi tehdä? Pakoon pääsi vain huoneeseen, jossa kaksi miestä juoni murhia, mutta jos hän jäisi käytävään, käärme tappaisi hänet –

Hän ei kuitenkaan ehtinyt ratkaista ongelmaa ennen kuin käärme jo oli hänen kohdallaan, ja kohta se kuin ihmeen kaupalla ohitti hänet; se seurasi syljeksintää ja sihinää, joita kylmä ääni päästeli oven takana, ja tuossa tuokiossa sen salmiakkikuviomainen pyrstö oli kadonnut ovenraosta.

Frankin otsa hikoili ja kävelykeppiä pitelevä käsi vapisi. Huoneessa kylmä ääni sihisi edelleen ja Frankin mieleen juolahti omituinen ajatus, mahdoton ajatus... Tuo mies osasi puhua käärmeille.

Frank ei ymmärtänyt mitä oli tekeillä. Hän kaipasi kiihkeästi omaan sänkyynsä kuumavesipullon viereen. Hänen jalkansa vain eivät suostuneet liikkumaan. Kun hän seisoj siinä vapisten ja yritti koota itsensä, kylmä ääni puhkesi yhtäkkiä taas puhumaan ihmisten kieltä.

”Naginilla on mielenkiintoista kerrottavaa, Matohäntä”, ääni sanoi.

”Niin-niinkö, herrani?” Matohäntä vastasi.

”Kyllä vain”, ääni sanoi. ”Naginin mukaan tuon oven takana seisoo vanha jästi kuuntelemassa meidän jokaista sanaamme.”

Frank ei ehtinyt piiloon. Kuului askelia, sitten huoneen

ovi rävähti apposelleen.

Lyhyt, kaljuuntuva ja harmaantuva mies, jolla oli terävä nenä ja pienet vetistävät silmät, seiso i Frankin edessä kasvoillaan pelokas ja levoton ilme.

”Kutsu hänet peremmälle, Matohäntä. Eikö sinulla ole käytöstapoja?”

Kylmä ääni kuului ikivanhasta nojatuolista takkatulen äärestä, mutta Frank ei nähnyt puhujaa. Käärme puolestaan oli kääpertynyt homeiselle takkamatolle kuin lemmikkikoiran hirvittävä irvikuva.

Matohäntä viittasi Frankin astumaan huoneeseen. Frank oli yhä syvästi järkyttynyt, mutta puristi lujemmin kävelykeppiään ja ontui kynnyksen yli.

Takkatuli oli huoneen ainoa valo; se loi pitkiä seittimäisiä varjoja seinille. Frank tuijotti nojatuolin selkää; mies tuolissa oli kai palvelijaansakin pienempi, koska Frank ei nähnyt hänestä edes päälakea.

”Kuulitko kaiken, jästi?” kylmä ääni sanoi.

”Miksi sinä minua nimittelet?” Frank sanoi uhitellen, sillä nyt kun hän oli sisällä huoneessa, nyt kun oli tullut aika toimia, hän tuns i olonsa rohkeammaksi; ni i n oli ollut sodasakin.

”Minä nimitän sinua jästiksi”, ääni totesi tyynesti. ”Se merkitsee sitä, ett et ole velho.”

”Minä en tiedä mitä tarkoitat velholla”, Frank sanoi ääni yhä vakaampana. ”Tiedän vain, että olen tänä iltana kuullut yllin kyllin asioita, joista poliisi kiinnostuu taatusti. Sinä olet tehnyt murhan ja suunnittelet toista! Ja sanonpa vielä senkin”, hän lisäsi mielijohteesta, ”että vaimoni tietää että olen täällä, ja jos en palaa —”

”Koetuksia on kolme;
ne ovat tasavälein kouluvuoden mittaan,
ja niissä koetellaan ottelijoita monin eri tavoin...
heidän taikataitojaan – urheuttaan – päättelykykyään –
ja tietenkin kykyään pärjätä
vaaratilanteissa.”

FSC
www.fsc.org

MIX

Paper from
responsible sources

FSC® C021394

L84.2, N84.2 • www.tammi.fi
pottermore.com
ISBN 978-952-04-0185-6

9 789520 401856

WIZARDING
WORLD